

۲۰ میلیارد ریال برای تراکتور در دو روز، ۳ میلیارد ریال برای شهرداری معادله ای چند مجهولی

در هفته های اخیر بدهی های کلان سه تیم پرسپولیس، تراکتورسازی و استقلال و احتمال حذف آنها از رقابت های آسیایی به بحث روز در محافل ورزشی و فوتبالی تبدیل شده بود. اظهار نظرهای مختلفی در این ارتباط صورت گرفته و هر کارشناس و صاحب نظری به فراخور حال سخن گفته و موضع گیری کرده است.

در چند روز گذشته خبری دهان به دهان گشت و در یک برنامه فوتبالی در رادیو ورزش نیز توسط یک گزارشگر تبریزی به طور کامل به آن اشاره شد. خبری مبنی بر این که سردار آجرلو مدیر عامل باشگاه تراکتور سازی در ملاقات با دکتر پزشکیان نماینده مردم تبریز در مجلس شورای اسلامی مشکلات موجود بر سر راه تیم مردمی تراکتور سازی را مطرح می کند و به فاصله کم تر از دو روز مبلغ 20 میلیارد ریال توسط پزشکیان به حساب باشگاه واریز می شود تا تیم تراکتورسازی از مخممه ای که در آن گرفتار شده نجات یابد .

این اتفاق در جای خیلی دوری روی نداده است. در استان همجوار ما با سرعتی که نزدیک به سرعت نور بوده نماینده یک شهر با احساس مسؤولیت ، رفع موانع موجود بر سر یک تیم فوتبال را در دستور کار قرار داده و در راستای جذب رضایت مردم موفق عمل کرده است.

و اما در شهر ما برای تامین نیازهای حداقلی برای یک تیم فوتبال که بر اساس قانون وابسته به شورا و شهرداری می باشد باید سال ها دوید و ماه ها التماس کرد و ناز این و منت آن را کشید . آن هم مبلغی در حدود 3 میلیون ریال که بتواند تکلیف یکی از تیم های پرسابقه استان یعنی شهرداری را در دور دوم رقابت های لیگ دسته سوم مشخص بکند.

ممکن است بگویند که نباید اردبیل با استان های برخوردار مقایسه شود ولی آیا در این ارتباط و تامین بودجه مورد نیاز برای یک تیم قابل مقایسه نیستند؟

نمایندگان ما چه تفاوتی با نمایندگان دیگر شهرها دارند؟ چرا

آنها از جایگاهی برخوردارند که می توانند در کم تر از دو روز 20 میلیارد ریال برای یک تیم فوتبال تامین کنند ولی در شهر ما ... از این جا به بعد را باید فاکتور گرفت چرا که اگر از واقعیت ها چیزی گفته شود فردا باید عناوینی چون تشویش اذهان عمومی و نشر اکاذیب را تحمل کرد. چه بهتر که چیزی بیشتر بر زبان جاری نشود و قلم آن را بر روی کاغذ ننگارد.

بنام سرعت عمل و دلسوزی مسئولین باشگاه شهرداری اردبیل را که حداقل به خود این زحمت را نمی دهند برای همیشه خیال هواداران را راحت کرده و به صراحت در مورد آینده تیم اظهار نظر نمایند و اگر قصد و اراده ای برای نجات تیم نیست برای همیشه پرونده آن را مختومه اعلام بکنند.

وقتی که تیم فوتبال شهرداری به دسته دوم سقوط کرد برخی از نمایندگان ما چه جلساتی که تشکیل نداده و در چه ملاقات هایی که حضور پیدا ننمودند و چه قول ها و وعده هایی که برای ماندن تیم در دسته اول با آب و تاب و با استفاده از الفاظ امید آفرین

ارائه نکردند و برخی از مسؤولین فوتبال استان چه مصاحبه هایی که انجام ندادند ولی در عمل آنچه به فوتبال اردبیل رسید هیچ بود و هیچ.

آیا برای شهرداری و شورای شهر بودجه ای در حد و اندازه سه تا چهار میلیارد ریال آنقدر بزرگ، کمرشکن، قابل توجه و مصیبت آفرین است که نمی خواهند برای یک فصل هزینه تیمی بکنند که عشق و امید فوتبالی های اردبیل می باشد؟

خوش به حال مردمی که از وجود نماینده ای بهره می برند که قدرت و توانایی تامین مبلغی در حدود 20 میلیارد ریال برای یک تیم فوتبال در کم تر از 48 ساعت را دارند. امیدواریم روزی شهر ما نیز نمایندگان با ویژگی های مهمی از جمله توجه به ورزش و تیم های ورزشی برخوردار باشد.

و در آخر باید گفت که در خیلی از نقاط کشور و بخصوص در استان های همجوار، مسؤولان و دست اندرکاران آنها عادت کرده اند که کم حرف بزنند و بیشتر عمل بکنند و متاسفانه این امر گویا در نزد ما کاملاً بر عکس شده است، ما یاد گرفته ایم که زیاد حرف بزنیم و کم تر عمل نماییم